

„To je Lipče, Konstantinov brat. Tolikrat je že prosil, da sme v šolo, pa ga mati ne puste. Skrivaj je prišel danes v šolo.“

„No, le vsedi se v klop poleg brata, a jaz bom poprosil tvojo mater, da te pusté v šolo“, ga pomiri učitelj.

Pa prične kazati Lipčetu črke, a Lipče jih je že poznal in je že umel nekoliko čitati.

„Torej, zloži svoje ime!“

Lipče začne: li-i-li, pe-e-pe, če-ek-ček.

Vsi so se smejali.

„Dečko, kdo pa je tebe učil čitati?“

Lipče se je osmelil in je dejal: „Konstantin! Jaz sem že tiček, naenkrat sem vse razumel!“ — Učitelj se zasmee in vpraša: — „Kaj, molitvic kaj znaš?“ — Lipče odgovori: „Znam!“ Pa prične moliti češčena-marijo; pa vsega ni znal prav. Učitelj ga ustavi in mu dé: „Hvalil si se prezgodaj, pa se boš že naučil.“

Od tedaj je hodil Lipče vedno z otroci v šolo.

L. N. Tolstoj.

Ob pečki.

U-ú! Mraz pripihal
Je do kočice,
Grej mi, ljuba pečka,
Mrzle ročice!

Hà, dokler imamo
Še kuriva kaj.
Mraz krog koče naše
Naj le piha, naj.

Ko pa drva zadnja
Založimo v peč,
Oj, tedaj pa, zima,
Brž za goro leč!

Aleksej Ivanov.

